

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

רגעי התאמה

בפרקים הקודמים הבאתי מספר קטעים מיומנה של נחמה לאה אבינו שתחיה, הפעם אני מביאה לכן את חלקו הבא. בפעמים הקודמות סיפרה נחמה לאה איך הגיעו להחלטה לתרום כליה ואיך עברו את בדיקות ההתאמה לאביחי מולא שנפצע בעזה

פגישה ראשונה

איתן עבר אבחון פסיכולוגי והיום הועדה החיצונית במשרד הבריאות בתל אביב. לקראת הועדה, ענת המתאמת הכינה את איתן והוא גם דיבר עם שני תורמים שעברו את הועדה וסיפרו לו על התהליך. שיתפו גם בסיכוי הקטן לפגוש בנתרם מעבר לדלת החדר.

כעת אנחנו נכנסים לחדר ההמתנה. בחדר ישב אדם שנראה דומה מאוד לתיאור שקיבלנו על אביחי. איתן מתעניין איך קוראים לו, כשהוא עונה 'אביחי' אני אומרת לו: "תכיר, הנה הכליה שלך", ומצביעה על איתן. הרגעים הבאים מכיכים מעט, אך לאט לאט האווירה מפשירה והם משוחחים. עושים הכרות. אביחי מספר איך נלחם בשמחת תורה ונפצע, הוא מספר על התינוק ועל אשתו, על הסבל העכשווי מהפציעה, מחוסר תפקוד הכליות ומהאובדן של חברים כה רבים... אחר כך איתן נכנס לוועדה ואני נשארת בחדר ההמתנה. כשאינן יוצא מגיע תורו של אביחי. השנים נפרדים בחיבוק, ואנחנו הולכים.

איתן משתף אותי במה שהיה בוועדה. מציין כי העובדת הסוציאלית המליצה לספר לילדים בקרוב. אנחנו מתלבטים, נראה לנו שכדאי להמתין עוד. ניידע אותם מספר שבועות מראש, כרגע התרומה רחוקה ולא כדאי להעמיס עליהם שמירת סוד, כשלא מתאים לנו שכל הישוב ידע עדיין.

הערב מגיע, איתן חוזר מ'ערבית' והעיניים שלו זורחות. ענת התקשרה, עברנו את הוועדה וגם אביחי עבר! בוועדה שלו הוא אמר שהוא מצא אח חדש. זהו, סיימנו את התהליך.

שבוע וחצי לפני פסח, חודש לגינתון

איתן ישתחרר מהשמירה בעזרת ד' סמוך לפסח, כדי לאפשר לנו חג משפחתי ונינוח לפני התרומה. אני נמצאת בימים עמוסים ומורכבים בעבודה ובמשימות אין סוף לקראת החג בבית. חוזרת בערב ובמקום להתיישב בבית נוסעת לעמדה, לפגוש את איתן. היום איתן דיבר עם ענת שהסבירה לו קצת מה הולך להיות ביום של הניתוח עצמו. מסתבר שעומדות להיות לנו כמה שעות פנויות בבוקר לפני הניתוח ואני תוהה במה למלא אותן. הניתוח עצמו יהיה בסביבות הצהריים, בנטו הוא שעה וחצי, בברוטו הרבה יותר. אחר כך התאוששות, ורק בערב איתן עולה חזרה למחלקה בעזרת ד'.

אנחנו מדברים על תרומות כליה. ברור לנו, שמצאנו תזמון נכון. לא רק בגלל העיתוי, בעיקר בגלל הבשלות הנפשית שלנו. אנחנו נמצאים כל כך 'שם' שאנחנו צוללים לתוך התהליך בשמחה והתרגשות, בלי כיווצים של פחד.

זה דבר נפלא לתרום כליה אבל זה לא דבר שכל אחד יכול וצריך לעשות עכשיו. לא נכון בעיניי לשכנע אנשים להתקדם לתרומה. אפשר לדבר ולפרסם. עצם המודעות לניתוח, מכניסה את התרומה לנורמליזציה, שעם הזמן, אפילו בטווח של שנים, גורמת לנפש להבשיל לקראת תרומה בפועל. אני עוד זוכת את ההתרגשות שהייתה לי מקריאת הסיפורים הראשונים על תורמי הכליה, לפני שנים רבות, וברור לי ששם הבשילה הדרך של התרומה השמחה הזאת. אולי זו תהיה השליחות שלנו אחרי הניתוח, לספר עליו. כי כליה נוספת, כנראה שלא תהיה לנו לתרום שוב...

מוצאי שבת הגדול, שלושה שבועות לניתוח

באמת, עוד יש זמן. באמת, אנחנו עוד בתקופת ההמתנה. לא צריך לעשות או לארגן כלום. אבל הלב, הלב מתחיל להריח את זה בא. שבועיים וחצי.

השינה שלי כבר פחות רציפה.

אני מתחילה לעשות במוח רשימות של 'מה לא לשכוח לקראת הניתוח', בחג, דברנו על שאלה לא פשוטה. איתן שמע בעבר על הרבנית

נעמי שפירא, שבתרומתה הנחה אותה רשכבה"ג מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי זצוק"ל להגיד לנתרם שעד כה כלייתה שמרה שבת. איתן רוצה להגיד משהו בכיוון. אני חוששת. מצב של אסירות תודה הוא מצב רגיש ולא קל. אני רוצה לפתוח פתח לרצון, צריכה לדעת איך.

בבוקר מחכה לנו ראיון על התרומה. כשפנו אלינו בבקשה להתראיין היה פשוט לי שנסכים, כל פרסום מביא את הכליות הבאות ומוסיף חיים. לאיתן לקח זמן להבשיל לחשיפה, הוא כל כך לא איש של ראיונות והחצנה. אבל אם מה שנכון כרגע זה להצטלם, מצטלמים.

כשסיפרנו לילדים על הניתוח, כבר ידענו על ההסרטה שעומדת להיות אך לא אמרנו מילה. בכוונה לא סיפרנו לילדים עליה. רצינו שיתרגשו מעצם הדבר, שישמחו מהטוב שהולך לרדת לעולם בעזרת ד' ולא יתלהבו התלהבות של שקר מפרסום וחיצונית.

עם הפרסום מתחילים להגיע הפידבקים. אנשים מתרגשים מהתרומה, מהתורם שיוצא מעמדת השמירה, מההתאמה. מתחשק לי לומר לעולם: אל תתבלבלו, זאת לא הנקודה! לא התרומה של אחד משומרי היישוב היא העניין הגדול, הכל כך מרגש באמת. זה שיהודי תורם מגופו ליהודי אחר - זו הפואנטה. ההתרגשות האמתית היא מהחיבור שלנו, כאחים, עד לרמה הזו. ישראל אשר אתפאר בך. זהו! גם אם זה לא היה חייל, גם אם לא היו מספרים את סיפורנו בתקשורת לפני או אחרי, גם אם התרומה הייתה הולכת ליהודי מבוגר, אנונימי ואפילו לא דובר עברית בכלל, או ליהודי שאפילו לא היה רוצה להכיר אותנו, רק מקבל את הכליה וממשיך את חייו בבריאות ובלי קשר אלינו, התרומה הייתה מרגשת באותה רמה. רק אחרי שמתרגשים מעצם התרומה אפשר ליהנות ולהתרגש גם מהקישוטים מסביב, אל תפספסו את העיקר.

אבל אני לא אומרת מילה, רק מתרגשת עם כל המרוגשים. נו, עולם השקר.

